Написав Неоніла Мазепа
Середа, 12 грудня 2012, 03:15

А ви повірите, що Бога я люблю,
Що я є істинна, є справжня християнка?
Адже на зібрання постійно я ходжу,
Молюсь щовечора, удень, молюсь щоранку.

Косиночку стандартну я ношу
І вдома, й на базарі, навіть в полі!
Не п'ю, не краду, майже не брешу,
Слухняна я, як малі діти в школі.

Сиджу смиренно в церкві, як усі,
В руках завжди я Біблію тримаю,
Молюся голосно, співаю всі пісні,
Сестер цілунками завжди вітаю.

Спідниця довга, аж до самих п'т,
Пристойний одяг, зачіска – не модна!
Не дорікнуть мене ні сестри, ані брат,
Бо я веду себе, як їм угодно.

Як їм угодно! Це ж все – напоказ!
Але хто знає, що в моєму серці?
А може, не прощаю я образ,
Можливо, я скупа, лукава, вперта?

Хто зна, що в цій покритій голові!
Я, може, не люблю сестру, яку вітаю,
І часто обговорюю її,
І в цей же час нещиро посміхаюсь!

І, може, брат мені поганий, адже він
Із кафедри постійно дорікає.
Я, хоч вітаюся за руку з ним,
В душі його ніколи не прощаю!

Чи, от, багатих дуже я люблю,
А особливо знатних поважаю!
За брата бідного чи за просту сестру
Я іноді, пробачте, забуваю.

Я навіть руку їм не подаю,
На всіх в мене часу не вистачає!
Вони ж служіння видне не несуть,
Тому я їх не завжди помічаю.

А що, як я приходжу в Божий дім,
Щоби дізнатись про усі новини?
Бо може, чимось брат наш завинив,
Або сестра якусь має провину?

Мені ж цікаво знати про усіх,
А заодно, я можу й помолитись,
За них прощення в Бога попросить,
Яка ж я добра, цим можу гордитись!

Недоліки в мені є, і в тобі!
Але ми їх так хитро прикриваєм!
Ховаєм гріх свій на самому дні,
Та Бог все бачить, і про все це знає!

То ж, чи повірите, що Бога я люблю,
Що я є істинна, є справжня християнка,
Якщо у зібранні ось так себе веду!?
...А зовнішність моя – то лиш фіранка!!!